

[Finansministeren.]

stærkere end ønskeligt. Det bør ikke gentage sig i 1966-67, og vi må derfor indstille os på en anden økonomisk politik. Det gælder simpelt hen sikringen af en fortsat god udvikling for dansk erhvervsliv med fuld beskæftigelse og øget produktion. Danmark er netop, som det er sagt, ikke noget fattigt land. Vi er et land, der skulle være i stand til at klare vore økonomiske problemer, og vil vi sikre denne fortsatte fremgang, må og skal der også være orden i økonomien, ikke bare i den private økonomi, men også i den offentlige økonomi, i statens økonomi.

Folketinget har også et ansvar; det er ikke alene regeringen, der har et ansvar for den økonomiske politik. I særdeleshed, hvor der er tale om en mindretalsregering, må det være rigtigt at sige, at det er det samlede folketing, der har ansvaret for, hvorledes den økonomiske politik bliver ført her i landet, og for, at der føres den rigtige økonomiske politik fremover. Vi mener, at vi med finansministerens forslag til finansloven har lagt et program frem, som kan bære videre, og som, hvis det bliver opfyldt, idet jeg her naturligvis tager regeringens forslag til afgifterne m. v. med i billedet, vil kunne sikre en fortsat god økonomisk udvikling i Danmark til gavn både for lønmodtagerne og de selvstændige erhvervsdrivende.

Udenrigsministeren (Per Hækkerup): Jeg har forstået, at det ærede medlem fru Grethe Philip stillede mig et spørgsmål i går om, hvorvidt de midler, vi har fået til rådighed i udenrigsministeriet til anvendelse af teknisk assistance og andre former for hjælp til udviklingslandene, bliver udnyttet fuldt ud.

Hertil kan jeg sige, at det gør de, men man skal jo erindre, at forholdet i en række tilfælde er det, at de projekter, vi indlader os på i udviklingslandene, ikke blot afhænger af de dispositioner, vi træffer i Danmark, men også af de dispositioner, man træffer i de pågældende udviklingslande. Derfor kan der somme tider opstå visse tidsmæssige forskydninger, men i bevillingsmæssig henseende er midlerne udnyttet fuldt ud, og de vil jo under alle omstændigheder, selv om der i visse tilfælde indtræder en vis tidsmæssig forskydning, komme til udbe-

taling. For så vidt angår de midler, vi har til rådighed til udlån til udviklingslandene, fik vi jo for nogen tid siden udvidet rammen for disse udlån fra 100 mill. kr. til 300 mill. kr. i kraft af folketingets beslutning herom. Jeg kan oplyse, at vi har disponeret over ca. 60 mill. kr. deraf, at vi i øjeblikket er i forpligtende forhandlinger om et beløb på mellem 95 mill. kr. og 100 mill. kr., og at vi står over for forhandlinger om yderligere ca. 35 mill. kr., således at vi stort set er i færd med at udnytte $\frac{2}{3}$ af de midler, vi her har fået lov til at disponere over, og der er ikke tvivl om, at netop denne form for u-landshjælp vil være betydningsfuld.

Det ærede medlem gjorde dernæst nogle bemærkninger om det ønskelige i, at vi fik forøgede midler til rådighed for u-landshjælpen; som den højtærede finansminister allerede har sagt, er vi i regeringen helt indstillet herpå, og hvis det høje folketing tilslutter sig vort forslag, vil vi også på finanslovsforslaget for 1966-67 ud over det, der allerede er foreslået, meget gerne se vedtaget en forøgelse på 15 mill. kr. Jeg kan forsikre det høje ting om, at u-landsadministrationen meget vel er i stand til at benytte disse penge på en helt forsvarlig og rimelig måde, ligesom vi vil være i stand til, hvad jeg håber folketinget vil tilslutte sig, i de kommende år yderligere at udvide dansk u-landshjælp; men jeg vil foreslå, at vi tager en drøftelse om disse spørgsmål i forbindelse med behandlingen af det lovforslag, jeg havde lejlighed til skriftligt at fremsætte i går, om dansk ungdoms u-landshjælp.

Endelig er det klart; at når man udvider den bilaterale, den tosidede, u-landsvirksomhed, vil det uundgåeligt medføre, at der må beskæftiges flere mennesker i administrationen af denne u-landshjælp. Jeg har tidligere haft lejlighed til at sige både til det høje ting og til finansudvalget, at sådan som vor administration af u-landshjælpen foregår, har vi forholdsmæssigt en langt billigere administration end de lande, vi i øvrigt kan sammenligne os med; vi vil bestrebe os for, at det fortsat skal være tilfældet. På den anden side må vi dog ikke være så sparsommelige med det administrative apparat, at vi derved risikerer, at de midler, vi får til disposition, bliver anvendt på en måde, som ikke ville være